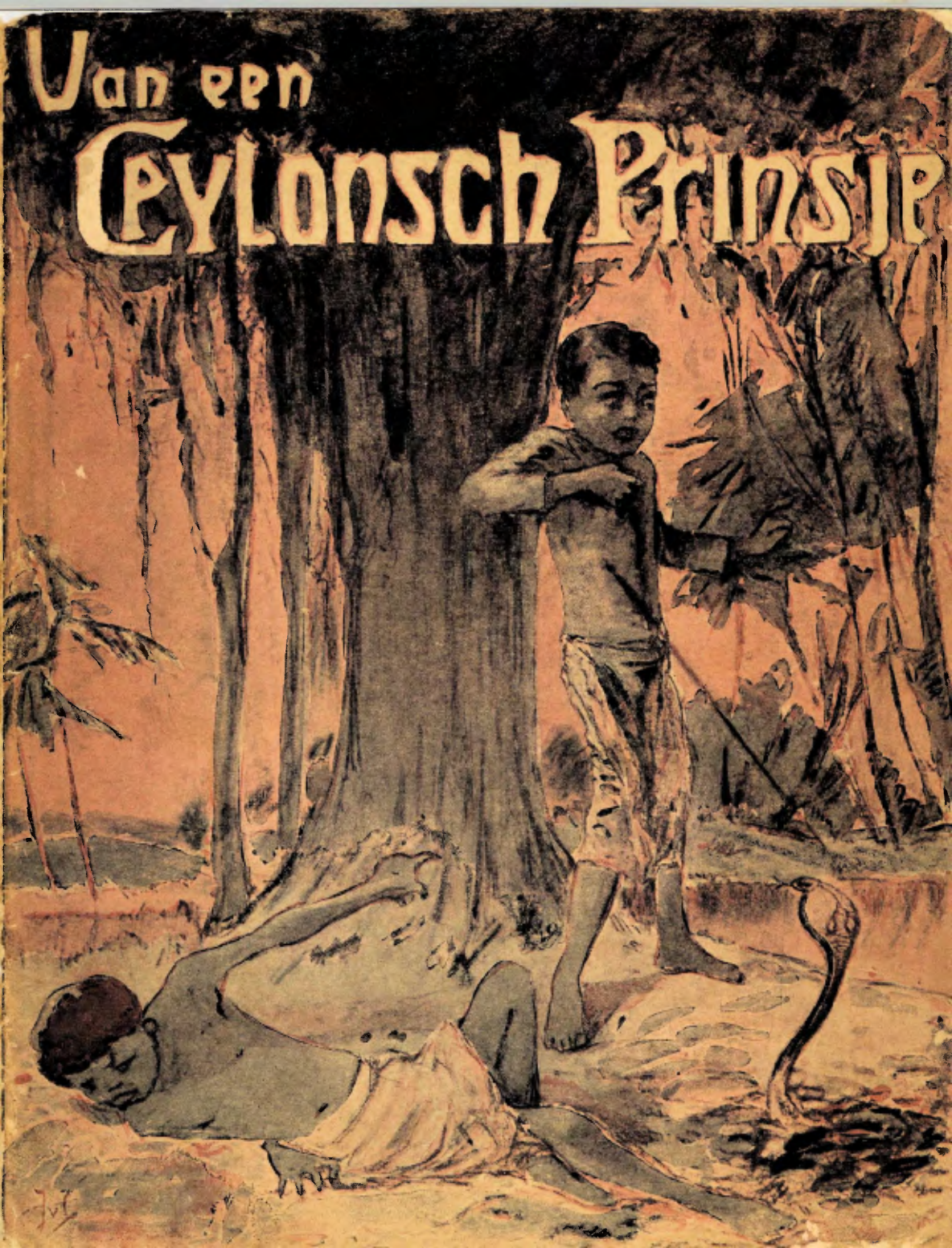

Van een

Ceylonsch Prinsje

**VAN EEN
CEYLONSCH PRINSJE**

DOOR

ALETTA HOOG

MET 9 PLAATJES

4DE—8STE DUIZEND

**N.V. ALGEMEENE BOEKHANDEL VOOR INWENDIGE
EN UITWENDIGE ZENDING TE 'S-GRAVENHAGE**

DE 1STE—3DE DUIZEND VERSCHEEN IN HET UIT-
VERKOCHE BUNDELTJE ZENDINGSVERHALEN
VAN ALETTA HOOG: UIT VERRE LANDEN

JA, 't was wel heel warm!

Niet zooals op 'n zomerdag, dat je graag in den tuin speelt of naar 't bosch gaat, maar 't was zoo'n dag, dat je 't liefst den zonneshijn ontvlucht en het donkerste plekje in huis opzoekt, omdat het daar nog 't minst heet is. Het was dan ook niet in Holland — 't was op Ceylon ¹⁾).

Zelfs het kameleon ²⁾ was te lui om vliegen en vlin-
ders te snappen. Het dier lag op
een tak van een grooten heester
en was nauwelijks te zien, want
op kameleonmanier had zijn lijf
de kleur aangenomen van 't blad,
waarop het lag. En zijn kraal-
oogjes, anders zoo schitterend,
waren nu half gesloten. 't Was
hem t e warm!

¹⁾ Ceylon is een groot eiland in den Indischen Oceaan, Oostelijk van de Zuidpunt van Engelsch-Indië. De hoofdplaats is Colombo aan de Westkust. Tot 1518 had Ceylon eigen koningen. Toen kwam het achtereenvolgens onder Portugeesche, Hollandsche en Engelsche overheersching. Sinds 1815 is het geheele eiland Britsch eigendom. Er werken Engelsche Zendingsgenootschappen, o.a. de „Church Missionary Society”.

²⁾ Het kameleon is een aan de hagedissen verwant dier, dat op de boomen leeft in enkele tropische landen. Het heeft merkwaardige, groote, uitpuilende oogen en een langen staart, waarmede het zich aan de takken kan vasthouden. Het meest bekend is de lange, klevrige tong, waarmede het insecten vangt en die in elkaar geschoven, in de wijde keel verborgen ligt, maar plotseling kan worden uitgestoken tot op een lengte bijna gelijk aan het dier zelf. En niet minder bekend is het vermogen zich door kleurverandering zoo veel mogelijk bij de omgeving aan te passen, waardoor het dier moeilijk te zien is. De kleur kan aïswisselen van wit en zwart tot groen-geel, blauwachtig-grijs en roodbruin.

Iets verder zat Jacko, 't grijze aapje, voor de opening van z'n houten huisje, dat boven op 'n paal getimmerd was. Hij had een noot in zijn poot, maar kwam niet tot kraken. Hij keek naar twee kraaien, die vochten om een afgefallen rijpe banaan. Anders had hij er zeker schik in gehad om de banaan weg te grissen, maar nu niet: 't wat ook Jacko te warm!

In het groote houten landhuis met z'n ruime veranda's, was 't doodstil. 't Hoofd van de familie of „de Groote Heer”, zooals hij meestal genoemd werd, was voor zaken uit, en Leelawatta, de tweede dochter, was op school in de stad. De overige familieleden waren allen in hun slaapkamers en probeerden te vergeten, dat het zóó warm was. Ran Menika, de oudste dochter, lag met haar lang zwart haar uitgespreid op 't kussen, met open oogen te droomen over haar aanstaande brui-loft. Zij was een mooi meisje en omdat zij zoo mooi was, was haar vader er langzamerhand mee verzoend geraakt, dat zij een meisje was. Want „de Groote Heer” verlangde naar een zoon, die op hem zou lijken uiterlijk en innerlijk en die zijn grooten naam zou dragen — groot, omdat zijn geslacht afstamde van de Koningen van Kandy. Maar 't had lang geduurd eer die wensch vervuld werd. Na Ran Menika kwam weer een meisje, Leelawatta, die heel verstandig was. Maar toen 't derde meisje kwam, een zwak en gebrekkig stumperdje, toen keerde „de Groote Heer” 't hoofd af, en hij keek altijd zoo weinig mogelijk naar dit kind. Arme kleine Seela! Als zij haars vaders stem hoorde, strompelde zij weg op haar krukken en niemand wist hoe droef en verlaten zij zich voelde.

Eindelijk kwam „Baasje”! Wat 'n blijdschap! Er werd gevlagd en feest gevierd. In de armen van de

a y a h (inlandsche kindermeid) werd hij gedragen en iedere bezoeker moest hem zien. Hij kreeg veel geschenken en hij werd een persoon van gewicht in huis en in 't dorp en zoodra hij praten kon, werd zijn woord wet voor jong en oud.

Dat was tien jaar geleden. Nu lag hij in een langen stoel en keek voor zich uit in de trillende hitte met oogen, te groot voor zijn mager bruin gezichtje. Hij voelde zich te oud om te spelen met zijn twee veel jongere zusjes, die in de kinderkamer sliepen met haar donkere krulkopjes op vuurroode kussens, terwijl haar bruine beentjes uit de korte, witte jurkjes staken. Mollige hummels waren 't.

En ze hadden altijd pret samen. Maar Baasje voelde zich veel te groot om met de kleintjes mee te doen, al had hij er wel eens lust in. En de twee oudsten waren te groot voor hem. En Seela.... o, die rekende niet mee!

Zoo was 't leven voor Baasje wat eentonig. En ook nu verveelde hij zich. O, maar hij m o e s t wat te drinken hebben, iets koels. „Brampé, Brampé”, riep 't hooge stemmetje, „breng 'n glas limonade, dadelijk, hoor je 't?”

Onmiddellijk verscheen er een jonge bediende, in een wit hemd en gekleurd onderkleed. 't Lange zwarte

haar had hij in een knot gedraaid achter op 't hoofd. Gezicht en handen waren chocola-kleurig. Hij droeg een presenteerblad met een glas limonade. Diep boog hij, toen hij 't aanbood. Baasje nam het glas zonder een woord te zeggen. Baasje had als hooggeborene van Ceylon, niet geleerd „dank je” te zeggen.

Brampé stond te wachten op 't leege glas. Maar verwend Baasje haastte zich niet. Wat kon 't hem schelen, dat Brampé van 's morgens vijf uur af hard gewerkt had in de keuken en in 't huis, zonder 'n oogenblik tijd te hebben voor een ontbijt, terwijl het nu al over twaalf was. Hij was immers maar een knecht! En wie bekommerde zich nu om 'n knecht!

Eindelijk was 't glas leeg. Maar Brampé mocht nog niet weggaan. Pff! wat was 't warm! Waar was de p o e n k a h-jongen? — Hij was rijst gaan eten. — Nu, dan moest Brampé 't maar doen. En weldra begon de reusachtige waaier, die aan de zoldering hing, heen en weer te gaan en streek er koelte langs Baasje's warm voorhoofd. Hij deed zijn oogen dicht. Was hij in slaap? Voorzichtig minderde Brampé 't trekken aan 't waaierkoord; toen hield hij op en sloop weg. Maar 't volgend oogenblik werd hij teruggeroepen door een booze stem en een uur lang keken Baasje's groote, bruine oogen onafgebroken naar de hand, die aan 't waaierkoord trok.

Eindelijk werd de warmte en de stilte en 't zachte wuiven van de p o e n k a h hem toch te machtig. De bruine oogen vielen dicht en de regelmatige ademhaling bewees, dat Baasje in slaap was. Nog 'n minuut of vijf bleef Brampé trekken. Toen maakte hij 't koord vast aan een spijker in den muur en sloop heen om zijn lang uitgesteld maal te gaan gebruiken.

Op 'n morgen waren allen heel vroeg in de weer in 't groote landhuis. De „Groote Heer” zou deelnemen aan een olifantenjacht; Baasje mocht mee en Brampé zou op hem passen. Haastig werd wat gebruikt: rijstkoekjes met bananen en zoete thee en toen vertrokken ze in een klein ossenwagentje naar 't naaste station.

Baasje was erg opgewonden. Hij was maar ééns in een trein geweest en nog nooit bij een olifantenjacht en hij bestormde zijn vader met vragen en zei telkens tegen den ossendrijver, dat ie harder rijden moest. De man grinnikte, pakte den staart van den os en draaide dien in de rondte, wat de os onverwachts met zoo'n schok deed vooruit schieten, dat Baasje pardoos van de bank afgleed en onzacht op den bodem van 't ossenwagentje terecht kwam. Even later waren ze aan 't station.

De „Groote Heer” stapte met een waardigheid uit, alsof de heele wereld van hem was. 't Was vreeselijk vol voor 't loketje, waar men kaartjes kon krijgen. 't Was een gedrang en geschreeuw van: „Meneer help mij eerst”. Want de eenige trein, die er per dag ging, stond al in 't station te snuiven. Nog net kwam Baasje er in met zijn vader en Brampé.

Na de treinreis kwam nog een lange, warme rit in een ossenkarretje. Baasje's rug deed pijn en hij versmachtte van dorst.

Daar kwamen zij een groot, wit gebouw voorbij. In den tuin stonden kokosboomen en bananen, rondom den

tuin was een lage muur en gezang van kinderstemmen klonk uit dien tuin. Kiri, de drijver, hield stil en sprong uit het wagentje. Hij leunde over den muur en zei iets tot iemand in den tuin. Dadelijk klom er een jongen in een kokosboom en plukte een kokosnoot, zoo groot als een voetbal. Uit zijn riem nam hij een mes, sneed den top van de noot er af en reikte die Baasje toe met een glimlach, die al z'n witte tanden deed zien. Het zingen had opgehouden en verscheidene zwarte kroeskopjes kwamen boven den muur uit en keken naar Baasje, terwijl hij de noot met beide handen

omvatte, aan zijn mond bracht en de frissche melk er gretig uitdronk. Zijn vader keek er met een glimlach naar. Hij wou den jongen 'n geldstukje geven, maar deze schudde van neen en verdween in den tuin. Baasje gooide de leeggedronken noot weg, en toen 't karretje verder ging, riepen de kinderen die daar stonden hem toe: „Aroe-bowan!” (Goedendag).

„Wat is dat voor 'n gebouw?” vroeg „de Grootte Heer” aan Kiri.

„Dat is een Christen-school. De menschen sturen er hun kinderen liever heen dan naar de school van de Boeddhisten twee mijl verder. Men zegt, dat de onderwijzers hier de kinderen niet slaan en dat de kinderen er graag heengaan” *).

*) Christen-scholen en opvoedingshuizen zijn er vele op Ceylon, uitgaande van het Engelsche Kerkelijke genootschap „Church Missionary Society”. Er zijn thans 300 zendingsscholen op Ceylon. Daar ontvangen 18000 jongens en 7000 meisjes dagelijks Christelijk onderwijs.

De „Groote Heer” fronste de wenkbrauwen. Wat 'n dwaasheid, dat al die dorpskinderen tegenwoordig lezen en schrijven leerden! En dat een Christen-schoolkind hem een dienst had bewezen en daarvoor geen betaling wou aannemen, maakte hem boos. Want „de Groote Heer” was een streng Boeddhist. Van den Heere Jezus Christus wist hij zoo goed als niets, maar hij haatte den „Jezus-godsdienst”.

„Je hadt daar niet mogen stilhouden, je deedt heel verkeerd; zeg maar niets meer”, fluisterde hij tegen Kiri. En geen woord meer werd er gesproken, tot ze bij het olifantenbosch waren. Dat liepen ze door, naar de kraal, de omheinde ruimte waarin de olifanten gevangen moesten worden. Een riviertje liep er door heen, daar zouden de dorstige olifanten uit kunnen drinken. Een met prikkeldraad afgezet pad leidde naar de kraal. In 't begin was het pad breed, maar 't liep nauw toe.

Baasje mocht in een boom zitten met den trouwen Brampé naast hem. Zoo was hij buiten gevaar en kon toch alles goed zien.

Er werd een geweer afgeschoten, en ongeveer

honderd jagers verspreidden zich in 't bosch. Ze waren bijna naakt en gewapend met stokken, waarvan de bast was afgepeld, zoodat ze blinkend wit waren. Voor zulke stokken waren de olifanten banger dan voor geweren en ze zouden verschrikt vluchten, als zij er maar veel van zagen.

Hoor! daar klonk in de verte het getrompet van de olifanten! Het kwam nader en de grond dreunde. Brampé hield Baasje stevig vast, dat hij niet van zijn zitplaats zou glijden. Vijf groote olifanten renden het afgezette pad op, snuivend als vermoedden zij onraad. Maar de gehate witte stokken ziende, renden ze voorwaarts tot zij in de kraal waren.

„Waar zijn ze nu, Brampé, ik kan ze niet zien; zijn ze dood”? fluisterde Baasje.

„O nee niet dood, Baasje. Ze moeten enkel maar getemd worden. Kijk, zoo kun je zien; ze drinken, ze hebben dorst. Hoor, daar komen er nog meer”. Weer 'n vervaarlijk geschreeuw, stampen, trompetten en drie heel groote waren nu in den val. Ze waren woedend. Ze wierpen zich tegen de omheining, ze wroetten de aarde op, en snoven en bliezen in hun woede en angst.

Zoo ging 't door, tot er wel dertig gevangen waren. Toen kwamen de jagers terug, even hijgend en uitgeput als de dieren. Er was één jonge olifant bij. Baasje bleef nog 'n heelen tijd naar dat kleintje kijken, dat door vader olifant overspoten werd met water tot opfrissching. Eindelijk kwam Baasje uit den boom, stijf, moe en hongerig en liet zich de rijst met kerrie goed smaken. Toen ging hij evenals zijn vader op den grond slapen. Den volgenden morgen moest 't temmen van de olifanten beginnen .

't Was eenige dagen later.

Er klonk gehuil uit de kinderkamer, waar de dikke ayah op haar knieën lag, bezig haar blikken koffertje te pakken, terwijl de twee kleintjes aan haar rok trokken, roepend: „Niet weggaan, ayah, niet weggaan!” Waarop de ayah ze voor de zooveelste maal snikkend knuffelde. Toen 't koffertje klaar was, volgde een laatste omhelzing en ging ayah de kinderkamer uit, lichtte het gordijn op van de kamer van haar meesteres en vroeg of ze binnen mocht komen.

Op een rustbank lag de kleine tengere mevrouw, aan wie men dadelijk zag, dat zij de moeder van Baasje was, zóó leek hij op haar.

„Mevrouw, ik ben klaar om te gaan”, zei ayah, haar gezicht met een grooten rooden zakdoek afvegend.

„Maar wie moet dan voor de kinderen zorgen?” vroeg Baasje's moeder op klagenden toon. „En je weet toch: ik ben altijd moe en zwak en kan niet alles doen”.

„Ik kan 't niet helpen, mevrouw. Mijn zuster is gestorven en heeft zeven kinderen achtergelaten en die hebben me noodig. Maar ik zal m'n best doen om in de stad een andere ayah voor u te vinden, en die zal ik u sturen. Dag mevrouw”, en meteen verdween zij achter 't gordijn, bang, dat ze anders niet weg zou komen.

Twee dagen later verscheen er een klein vrouwtje met grijs haar en een vriendelijk gezicht. Ze zei gehoord te hebben, dat hier een ayah noodig was en vroeg of mevrouw haar hebben wou.

Baasje's moeder was zoo afgetobd van die dagen zonder hulp, dat ze iedereen wel had willen aannemen.

Zoo begon dus de nieuwe ayah haar werk in de kinderkamer. 't Was pas tegen bedtijd, dat zij Seela voor 't eerst zag. 't Arme mismaakte kind was schuw voor iedere vreemde, maar Amma, zooals de nieuwe ayah heette, toonde zich heel niet verbaasd over 't misvormde lichaam en streefde 't magere handje, terwijl zij zacht en vriendelijk tegen haar sprak. Toen sloeg Seela opeens haar armen om de hals van 't oude vrouwtje en snikte: „Stil maar liefje, niet huilen. Wat is er, mijn kindje?”

„Amma, kijk, waarom ben ik zóó? Niemand houdt van me en mijn hartje doet pijn!”

„Stil, stil maar, en ik zal je wat vertellen. Luister”.

Toen op zachten, sussenden toon, vertelde zij 't bedroefde kind van Hem, die eens hier op aarde was en van alle bedroefde menschen hield. En hoe Hij een lammen man genas en blinden en dooven, ja zelfs een gestorven meisje levend maakte. En Seela, die nooit van den Heere Jezus gehoord had, luisterde met aandacht naar Amma's vertellen van Zijn liefde voor kinderen en hoe Hij hen in Zijn armen nam en ze zegende, hoe Hij als een herder doet, die 't verdoolde schaap opzoekt en de lammeren in Zijn armen draagt. Zoo vaak als Amma ophield, vroeg Seela: „Vertel nòg meer”. Zoo vertelde Amma 'n heelen tijd, tot eindelijk Seela's oogen dicht vielen. Toen zij 't slapende kind van haar schoot op bed tilde, bewoog 't gordijn voor de deuropening en ging er een kleine gedaante weg. Baasje had onopgemerkt ook geluisterd en dien nacht had hij wat om over te denken. Want hij had ook nooit

te voren gehoord van Jezus Christus. Zijn vader was immers een streng Boeddhist en had hij geweten wat Amma vertelde, dan was die zeker dadelijk weggestuurd. Maar nu kon Amma avond aan avond vertellen bij Seela's bed in de schemer-verlichte kamer en Seela wou niet meer slapen gaan, zonder een verhaal gehoord te hebben over den Heere Jezus.

Op 'n avond had Amma verteld, hoe Jezus een man genezen had, in wien een booze geest was. Daar riep opeens een schel stemmetje uit het donkere deel van de kinderkamer: „Waarom is Appoe's zoon dan niet beter kunnen worden? Waarom hebben ze de duivel-bezweerders gehaald, als Jezus 't kon? Waar is Jezus nu? Woont hij op Ceylon?”

Seela liet een uitroep van schrik hooren en Amma sprong op. „Wie is daar?” zei ze bevend.

„Ik; Baasje. Ik heb al verscheidene avonden geluisterd en ik begrijp 't niet. Is 't wáár, wat je zegt? Waar is die Jezus nu? Kent mijn vader hem en waarom heb ik dan nooit van hem gehoord?”

„Stt! Stt! Praat niet zoo hard, anders hooren de anderen 't”, fluisterde Amma.

„Waarom mogen ze 't niet hooren?” zei Baasje, die nu bij haar stond. Is 't dan niet wáár?”

„Zeker, zeker is 't waar, maar . . .”

„Maar waarom maakt die Jezus Seela dan niet beter? Is hij boos op haar?”

„Nee zeker niet, Baasje. Hij houdt zooveel van kinderen en juist van de zieken en zwakken. Ik wou, dat mijn dochter hier was. Zij is op een Christen-school geweest en zij zou 't alles beter kunnen zeggen dan ik. En zij kan zoo mooi zingen van den goeden Herder”.

„Doe jij 't dan voor ons”, gebood Baasje.

Amma keek onderzoekend om zich heen en luisterde. Nee, ze hoorde niets; er was niemand in de buurt. Dus begon zij heel zachtjes en met bevende stem:

„Dat ik Jezus' schaapje ben,
Jezus als mijn Herder ken,
Dat ik in Zijn trouw mag roemen,
Hij mij bij mijn naam wil noemen,
En Zijn hulp mij, kleine, biedt —
Daarom zing ik Hem mijn lied”.

Dit zong zij in de taal van Ceylon. Daarom verstonden Seela en Baasje het.

En in den Hemel was blijdschap. Want de engelen zagen twee kinderen, die naar den Heere Jezus begonnen te vragen. En wie Hem zoekt, die vindt Hem.

Seela zat met Amma op de veranda, waar ook de kleintjes speelden. Zooeven waren haar ouders en zusters met Baasje vertrokken naar de stad, waar een godsdienstige optocht zou plaats hebben en waar zij zouden offeren in den prachtigen tempel van Boeddha. Baasje zou in den optocht mee rijden op een van de olifanten van zijn vader en Seela's hartje was ineengekrompen, toen zij zijn opgewonden uitroepen hoorde. Wat zou ook zij graag mee zijn gegaan!

„Amma, zou jij niet graag eens naar dien grooten tempel gaan?”

„Daar ben ik dikwijls geweest”, antwoordde Amma en ik heb er bloemen gebracht en gebeden voor 't altaar van Boeddha en ik bewonderde de lichten en al de menschen en de olifanten. Maar er kwam geen vrede in mijn hart en ook geen troost toen mijn kleine jongen

stierf. En heel treurig lag ik ziek in mijn hut, toen er een dame bij me kwam. Ze was niet bruin als wij, maar blank en toch sprak ze o n z e taal. Zij vertelde, dat zij van ver over de zee gekomen was om hier zieken te verzorgen. Ze gaf me medicijn; o zoo bitter was die! En toen vertelde ze mij van Jezus Christus. En hoe meer ik van Hem hoorde, hoe minder treurig ik werd. En nu ik oud ben en mijn kinderen verspreid zijn, nu is er toch blijdschap in mijn hart en ik verlang niet meer naar den tempel van Boeddha te gaan. Eenmaal zal ik een veel mooieren tempel zien”.

„Mooier dan o n z e n tempel, Amma? Dat kan toch niet?”

Amma glimlachte. Maar antwoorden kon ze niet, want daar klonk 'n schreeuw van een der kleintjes, die gevallen was en haar knietje bezeerd had. Amma sprong op en troostte het kindje.

Onderwijl was de verdere familie in het ossenwagentje op weg naar de stad. Hoe dichter zij die naderden, hoe voller 't werd op den weg, allemaal feestgangers voor de groote Perahera-week, de godsdienstige feestweek.

„Ruimte! Maak ruimte voor den Grooten Heer!” riep de drijver en prikte de ossen met zijn scherpgepunten stok om ze vlugger te doen loopen. Het wagentje was overdekt en opzij gesloten met gordijntjes, want niemand mocht de mooie Ran Menika zien, noch haar moeder, noch Leelawatta. Baasje echter gluurde tusschen de gordijntjes door, naar al de menschen.

Met 'n schok stond het wagentje stil, want ze waren nu voor de trap van den beroemden tempel van

Boeddha, „de Tempel van de Tand” omdat er, zooals de priesters zeggen, een tand bewaard wordt van Boeddha, die lang vóór Christus leefde, en dien het volk van Ceylon en vele andere volken als een godheid vereert *).

Een stroom van menschen was op de trap. De „Grootte Heer” maakte ruimte voor vrouw en kinderen. Baasje bleef dicht bij zijn moeder. Hij droeg een mand met welriekende bloemen. Nu stond hij in 't heiligdom, waar in een nis een geweldig beeld was. Er vóór stond een lange, witte tafel, waaromheen in 't geel gekleede priesters stonden, die goed opletten, wat de menschen offerden. De geur van duizenden bloemen was overweldigend, 't gemurmel der gebeden groot.

Baasje plaatste zijn bloemen op de tafel en zag òp naar 't beeld. Het lag op z'n zij met de oogen half dicht en een vage glimlach om de lippen — onaandoenlijk, ongenaakbaar!

Zou het w e t e n ? Z a g het de offeranden? Zouden die oogen ooit open of dicht gaan? Die vragen kwamen in Baasje op. En hij dacht aan dien Jezus, dien men ook aanbidden mocht, zooals Amma zei, en die kinderen in zijn armen nam en zegende en die zieken beter maakte. Hier zag hij ook lammen, blinden en zieken. Maar de Boeddha bewoog zich niet: hij deed niets om ze te helpen.

Het ventje huiverde. Hij trok zijn moeder aan 't

*) Het Boeddhisme is een Indische godsdienst, gesticht door Siddharta, later Boeddha (wijze) genoemd. Het vraagt afsterving van zonden en begeerten, en beschouwt het leven als lijden en streeft naar verlossing daarvan, om tenslotte na allerlei wedergeboorten in te gaan in het Nirwana, d.i. in een toestand van niet-zijn. Het latere Boeddhisme kreeg er 't geloof aan goede en booze geesten bij en maakte van Boeddha-zelf een god en van het Nirwana een Paradijs.

kleed en zei, dat hij weg wou. En zij, denkend dat hij onwel werd, legde gauw haar offer, een groote som geld, op de tafel, maakte een kniebuiging en ging met Baasje naar buiten.

Eenmaal weer buiten in de warme zonneschijn, voelde Baasje zich weer spoedig gewoon en toen zijn vader zich bij hen voegde, was hij weer dezelfde vroolijke jongen van tevoren.

Toen het donker werd, begon de groote optocht.

Baasje's vader had tien olifanten, prachtig opgetuigd met rood en goud. Eén jong olifantje was er bij en daar zou Baasje op rijden. Dat was ook al goed gedresseerd en strekte zijn rechter voorpoot uit, opdat Baasje met behulp daarvan op zijn rug kon klimmen. En daar zat hij, fier op zijn olifant, al voelde hij zich wel wat onzeker en viel 't eerst niet mee, toen het dier ging loopen. Maar 't wende wel, dat heen en weer gewiebel.

Een gewerschot weerklonk, en de stoet van twee en vijftig olifanten, dansers, zangers en fakkeldragers, zette zich in beweging en doorkruiste de geheele stad. Baasje zag onder de menigte zijn moeder en zusters, en wuifde ze toe. Hij genoot van de glorie.

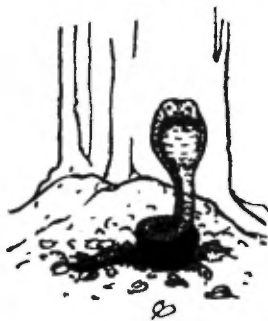
Maar gaandeweg werd hij heel moe, stijf en pijnlijk en toen hij eindelijk van den olifant werd afgetild, was hij half in slaap.

Vaag wist hij later nog, dat hij terug was gereden met den arm van zijn vader om zich heen. Toen Amma hem naar bed bracht, hoorde zij hem zachtjes zeggen: „Mooi was 't en ik had een klein olifantje”.

Baasje speelde op 't erf van 't landhuis met Bastien, het zoontje van een der knechts. Ze speelden met een

bal. Maar wat heel niet lief van hen was, ze mikten telkens op den ouden huishond, die een gebrekkigen poot had. En de jongens schaterden van pret, als 't dier op drie pooten verder hinkte, om even later weer door den bal te worden opgeschrikt.

Daar vloog de bal naar een verwijderden hoek van 't erf, waar een oude banaanboom stond. Een hoop dorre blaren lag aan den voet van den boom, overblijfsel van 't vorige natte jaargetijde. Bastien zocht naar den bal, maar kon dien niet vinden. Toen kwam Baasje er bij en begon met een stok in de dorre blaren te roeren.

Opeens, gestoord in haar slaap, schoot uit de blaren een slang op, met woedend gesis en open bek. 't Ging bliksemsnel, maar 't was niet de jongen, die haar gestoord had, welken zij aanviel. De arme Bastien rolde in doodsangst over den grond, gillend: „Cobra, cobra! Ik sterf! Ané, ané, ik sterf!”

Een oogenblik stond Baasje als versteend. Toen gooide hij zijn stok weg en „Appoe! Appoe!” roepend, holde hij ijlings naar 't huis.

Op zijn geroep schoot van alle kanten 't dienstpersoneel toe en spoedig was de arme Bastien omringd door wel twaalf menschen, onder wie ook zijn kerrende moeder was.

Bastien werd naar Appoe's kamer gedragen en er werd om den dokter gestuurd. Maar zijn moeder bond dadelijk een koord om 't been, waarin de slang gebeten had, en aan dat koord hing zij een stukje geel koper.

't Was een afweermiddel, dat zij eens van een Boedhistisch priester gekocht had en zij geloofde vast, dat het helpen zou.

Baasje werd niet toegelaten in 't gebouw van 't dienstpersoneel. Onrustig liep hij 't erf op en neer. Hij had de slang opgeschrikt. Als hij eens gebeten was! Hij huiverde en ging op de veranda-trap zitten met 't hoofd in de handen. „Ga naar binnen, Baasje”, werd hem gezegd. Maar hij wilde niet. Hij moest die deur in 't oog houden, waarachter Bastien verdwenen was. Misschien was hij wel stervende.

Daar ging de deur open, twee mannen kwamen er uit, en meteen hoorde Baasje gehuil, al luider en luider. Baasje ging naar ze toe en vroeg: „Wat is er gebeurd? Is Bastien erger?”

„Hij is dood”, zei een der mannen en wou haastig verder gaan. Maar Baasje hield hem tegen en vroeg: „En ga je nu de cobra doden?”

„Wat zou dat geven?” zei de man zijn schouders ophalend. „Als je een cobra doodt, komt er zóó weer een om dien te wreken. Het m o e s t z o o z i j n . Ze was met recht vertoornd, die cobra. Er is hier . . .”

„Sst!” zei de ander en keek naar 't huis! „Kom, ga mee”.

Baasje dacht na. Wat bedoelde die man? Waarom was de cobra met recht vertoornd?

Daar hoorde hij in huis groot tumult. Booze stemmen, uitroepen en snikken. En toen de bevelende stem van zijn vader. Vlak daarop zag hij Amma met een verschrikt gezicht de kamer ingaan, vanwaar de stemmen kwamen en dadelijk begon weer 't tumult. Maar een deur werd gesloten en 't klonk nu gedempter. Baasje was eigenlijk te veel vervuld van den armen

Bastien om er veel op te letten. Een uur geleden hadden ze nog samen gespeeld. En nu? En eigenlijk had hij dood moeten zijn. Bevend ging hij 't huis in en riep om zijn moeder. Maar hij kon haar niet vinden en toen ging hij maar naar Seela.

„O broer, wat is er toch? En waarom moest Amma bij vader komen? Ze zag er zoo verschrikt uit”.

„Ik weet 't niet, zusje. Ik weet alleen, dat Bastien, de zoon van Appoe, door een cobra is gebeten en dood is. Ze kwam ineens òp uit de dorre blaren. O, had ik 'r maar kunnen doodslaan met mijn stok *)!”

Dien avond toen Amma Seela naar bed bracht, was ze ongewoon stil. Ze zag er uit, of ze ziek was. Voor 't eerst weigerde zij te zingen of te vertellen. Toen Seela er op aandrong, zei ze met een droeven glimlach: „Amma is moe — Amma's oude hoofd kan van avond niet denken”. En toen fluisterend: „Maar Missie kent de verhalen goed en kan ze zichzelf wel vertellen”.

„O ja. Maar zing dan één versje”.

„Sst, nee, nee, je moet nu gaan slapen en Amma zal bij je blijven tot je slaapt”.

Toen 't kind in slaap was, boog Amma zich liefdevol over 't magere gezichtje. Daarna ging zij heen met een diepen zucht.

Den volgenden morgen was er geen Amma om de

*) De Cobra is een zeer vergiftige slang. Jaarlijks sterven alleen in Britsch-Indië 20000 menschen aan haar beet. Zij heet ook wel Brill-slang, naar een op 'n bril gelijkende teekening op haar breeden afgeplatten kop. Als zij op 't punt is een aanval te doen, heft zij haar kop in de hoogte en zet haar hals uit om deze merkwaardige teekening te laten zien en er mee te waarschuwen. Geen wonder, dat Bastien direct zag, dat hij door een cobra gebeten was.

Deze slang wordt op Ceylon als heilig beschouwd. Als Boeddhisten geloofden in dit geval de bedienden, dat de cobra toornig en wraakzuchtig was, omdat er een Christen-vrouw in huis was.

kinderen aan te kleeden. Dien dag zagen zij haar niet, noch de volgende dagen en op al hun vragen kregen de kinderen een ontwijkend antwoord. Alleen Brampé zei: „Misschien komt ze morgen wel terug. Misschien is ze haar dochter gaan bezoeken”. Maar Amma kwam niet terug .

't Was op 't eind van Mei en nòg was de regen niet gekomen. Elken dag gloeide de zon als een groote koperen bal aan den hemel, de aarde was gespleten van droogte, de heesters verdord. De bloemen waren al lang dood, want voor drinken en wasschen was 't water al zoo schaarsch.

In 't landhuis was ook een bloem aan 't verwelken. Na Amma's verdwijning was Seela zwakker en zwakker geworden. Ze kwam nu niet meer van haar bed af. Stil en lusteloos lag zij daar, met open oogen, die steeds grooter en donkerder schenen te worden. Ze was meest alleen. Men was gewend aan haar zwak-zijn en Seela klaagde niet. 't Eten, dat haar gebracht werd, ging meestal weer net zoo weg, alleen 't glas limonade nam ze gretig en dat werd telkens weer gevuld door Brampé.

De nieuwe ayah was een jonge vrouw met een brutaal gezicht en een harde stem, die Seela's zwakke hoofdje pijn deed. Bij 't eerste uitkleeden had zij Seela bespot om haar misvormd lichaam en Seela huiverde voor haar aanraking.

Baasje was de eenige die Seela opzocht. Gedurig sloop hij naar binnen en knielde op de mat naast haar bed en vertelde haar al wat hij te vertellen had. Dan zwegen ze beiden soms een heelen tijd, zonder dat dit hen hinderde. Er was 'n stil begripen gekomen tus-

schen die twee. Ze hadden een geheim, waar ze samen niet eens over durfden spreken. Hun jonge harten gingen naar Jezus uit en hadden Hem lief, voor zoover zij Hem kenden. Beiden verlangden meer van Hem te weten; maar wien zouden ze naar Hem vragen?

Eens waagde Baasje het bij zijn vader. Ze zaten op de veranda. De „Groote Heer” was juist van Colombo teruggekeerd. Met een groote sigaar in den mond, lag hij op een ruststoel. Baasje zat op de mat naast hem en sloeg de bladen om van een geïllustreerd tijdschrift, door zijn vader meegebracht. De oude heer was in een zachte stemming. Zijn streng gelaat leek minder streng, droomerig keken zijn oogen in de verte, terwijl zijn groote hand liefkozend over Baasje’s haar streek.

De jongen keek òp. En getroffen door vaders zachte manier van kijken, waagde hij de vraag te doen, die hem op ’t hart brandde: „Vader, hebt u ooit gehoord van Jezus Christus? Kent u hem?”

Langzaam kwam de blik die in de verte staarde, terug en rustte op het tot hem opgeheven vragend gezichtje. Hij nam een paar lange trekken aan zijn sigaar, legde die toen op ’t tafeltje naast hem en zich bukkend, hief hij den jongen op en hield hem op armslengte van hem af, terwijl hij hem doorborend aanzag.

„Mijn zoon”, zei hij langzaam en nadrukkelijk, „je bent ’t licht van mijn oogen, de schat van mijn hart. Toch zou ik je liever dood aan mijn voeten zien liggen, dan dat ik dien naam weer van je lippen hoorde. Nee méér nog: ik zou je liever met mijn eigen hand verpletteren, dan dat ik je een volgeling zag worden van dien... van dien...”

Hij stootte den jongen van zich af, stond op en liep met groote passen de veranda op en neer. Daarna ging

hij naar Baasje, die bevend en verschrikt in een hoek zat, boog zich tot hem, legde zwaar zijn hand op diens schouder en zei: „Zoon, ik weet wel, w i e je dien naam geleerd heeft. Dáárom verliet zij dit huis, en stierf vijf dagen later in de stad. Zoo gaat het altijd met hen, die mij durven weerstreven. En denk niet, dat, al ben je mijn eenige zoon, het met jou anders zou gaan. Nooit meer mag je hierover spreken en er niet meer over denken ook. Begrepen?”

Opeens scheen hij ouder geworden. Hij ging zitten en sloot de oogen. Baasje sloop heen. Hij besloot het niet aan Seela te zeggen, dat Amma dood was.

Dien avond werd Seela erger en erger. Zelfs haar vader moest toestemmen, dat ze doodziek was. De oude dokter werd gehaald. Hij zei, dat het hopeloos was.

't Was 'n snik-heete nacht. Niemand kon slapen. Seela lag maar te ijlen. 't Meeste wat ze zei, was verward, maar één vraag kwam steeds weer: „Amma, waarom zing je niet? Amma, zing van Jezus”.

Ze hielden de hand op haar mond, bang, dat de „Groote Heer” haar hooren zou, maar 't kind duwde de hand weg en begon opnieuw: „Amma, waarom zing je niet? Amma, zing van Jezus”.

Haar moeder was wanhopend. De dokter zei: „Laat de duivelbezweerders komen, misschien, dat die den boozen geest, die in haar is, kunnen uitdrijven”.

Zoo werd dan 't bevel gegeven, dat de duivel-dansers gehaald moesten worden en binnen 't uur kwamen drie bijna naakte mannen, behangen met bellen, kralen en schelpen. De „Groote Heer” ontving hen en schonk hun sterken drank, waardoor hun oogen wild begonnen te gloeien en hun ledematen te trillen. De heele familie kwam bijeen in de ziekenkamer. De „Groote Heer” zat

aan zijn baard te trekken. Er kwam een beslissing, dat wist hij. Om Seela's leven gaf hij niet veel, maar als het den duivelbezweerdens gelukte den boozen geest uit Seela uit te drijven, dan zou zijn zoon z'n geloof in den Jezus-godsdienst stellig opgeven en zien hoeveel machtiger de godsdienst van vader en voorvaderen was.

Met wilde kreten, met vreeselijke muziek, sprongen en dansten de duivelbezweerdens. In 't eerst was Seela stil, toen probeerde zij met ongewone kracht uit bed te komen, maar werd tegengehouden door haar moeder en de ayah. Daarna lag zij uitgeput terneer, maar bewoog rusteloos haar hoofdje en kreunde: „Amma, zing”. Haar vader lette niet op haar, onafgebroken keek hij naar zijn zoontje, welken indruk dit alles op hem maakte.

Op 'n teeken van den dokter hielden de dansers op. Bij die plotselinge stilte opende Seela haar oogen en rondziende, fluisterde zij: „Amma zing nu; ze zijn weg. Laat Jezus komen, hoor je 't?”

Een oogenblik was 't doodstil. 't Was of allen wachten op iets, op iemand. Toen begon een hoog stemmetje te zingen:

„Dat ik Jezus' schaapje ben,
Jezus als mijn Herder ken
Dat ik in Zijn trouw mag roemen —”

Geraas . . . 'n gesmoorde kreet! De „Grootte Heer” sprong op, struikelde over zijn stoel, en de hand op den mond van zijn zoontje leggend, greep hij hem. Het gordijn werd weggeduwd en vader en zoon waren verdwenen.

Met een blijden uitroep hief Seela haar armen op, een glimlach kwam om haar mond en zij fluisterde:

„Dat ik Jezus' schaapje ben". Toen vielen haar armen neer, haar hoofdje zakte terug en . . . 't schaapje was bij den goeden Herder.

Haar moeder snikte en wong de handen. De duivel-bezweerders gingen naar de veranda. Ze voelden dat zij hadden moeten wijken voor een hogere macht. De „Groote Heer" sprak geen woord, toen hij hen betaalde.

't Was vijf weken later. Na Seela's dood had niemand Baasje meer gezien. Was hij naar Colombo gestuurd? Lag hij ergens in een ziekenhuis? Zijn zusters konden 't niet te weten komen, wat zij ook vroegen. Haar moeder sloop 't huis rond met een droef en verschrikt gezicht. De „Groote Heer" snauwde ze allemaal af. En Brampé schudde slechts 't hoofd op alle vragen. Eéns vonden de kleintjes hem snikkend op de keukenveranda. — Seela weg! Baasje weg! Brampé huilen! Wat beteekende dat toch?

Dien avond kwam weer de oude dokter op 't landhuis. Niemand wist het, behalve de „Groote Heer" en Brampé. Hij ging naar een kleine donkere kamer, heelemaal achter in 't huis, een kamer zonder raam en met niets anders dan een lage, harde bank. De „Groote Heer" draaide 't slot om en opende de

deur. De kleine lamp, die hij in de hand hield, wierp haar schijnsel op een klein bed. Daar lag, met slechts een mat tusschen hem en de harde bank, wat eens Baasje was! Hij was niet te herkennen — was niet veel meer dan een geraamte. Alleen de groote, bruine oogen waren gebleven, ja, leken nog grooter. Hij bewoog zich niet, toen de dokter zijn vermagerd handje nam. 't Was of hij den dokter niet eens zag. Zijn oogen tuurden recht voor zich uit, alsof zij op den witten muur iets wondervols zagen.

De oude dokter liet 't handje los. Hij keerde zich tot den vader en zei kortaf: „Ik kan niets meer doen. Ge hebt uw zoon gedood”.

Een oogenblik boog „de Groote Heer” 't hoofd. Toen richtte hij zich op en zei: „'t Is beter zoo. Ik wil geen zoon hebben, die Christen is. Hij was zoo onhandelbaar als 'n buffel. En sinds de koorts hem te pakken heeft, heeft hij steeds maar Christenliederen gezongen en ik heb hem in mijn woede door elkaar geschud. Ik zeg u: beter dood. Hij is geen waardige zoon van mij”. — Maar de lippen, die deze harde woorden spraken, trilden toch.

„Dan kan ik u alleen denzelfden raad geven als bij uw dochter: de duivelbezweerders. Hoewel, ik... u weet...” Hij nam zijn bril af en zette dien weer op. Wat er toen in Seela's kamer gebeurd was, had zelfs hem doen twifelen aan de macht der duivelbezweerders.

Maar de „Groote Heer” had dien twijfel niet. Hij riep om Brampé en gaf 't bevel. En met een laatsten blik op zijn zoon, ging hij met den dokter heen. Verbeelde hij 't zich, of keek Baasje hem smeekend aan? De deur deed hij niet op slot, de jongen was toch te

zwak om te loopen en zoo meteen zou hij terug komen.

Een uur ging voorbij en nogmaals betraden de vreeselijke duivel-dansers 't huis. Na weer arak gedronken te hebben, maakten zij zich gereed 't kamertje binnen te gaan. De „Groote Heer” opende de deur en hield de walmende lamp hoog òp. Opeens viel de lamp op den grond en allen stonden in donker.

„Brampé, Brampé, breng 'n andere lamp”, riep „de Groote Heer” met trillende stem. Maar waar was Brampé dan toch? Wat duurde 't lang, eer hij kwam! Moest hij misschien eerst een lamp vullen? Eindelijk, daar was hij; maar al even bevend en verschrikt als zijn meester.

Nu nam de dokter de lamp, hield die hoog, zoodat allen konden zien. Het kamertje was net als 'n uur geleden; daar stond het bed, maar . . . leeg! Baasje was verdwenen!

Waar kòn hij wezen? 't Kind was te zwak om te loopen. Verschrikt keken ze rond, maar er was geen plekje, waar hij zich verborgen kon houden. De andere bedienden werden geroepen en 't heele erf afgezocht, en ook de kokosnoot-boomgaard. Maar van Baasje werd geen spoor ontdekt.

De dokter verklaarde nooit weer op deze geheimzinnige plaats terug te willen komen. De duivel-dansers waren opeens ontuchtterd en waren zelf bevreesd voor de bovennatuurlijke macht, die hier in 't spel moest zijn.

De „Groote Heer” zag er uit, alsof hij spoken gezien had en sprak bijna geen woord. En de moeder sloot zichzelf op in haar kamer en wrong haar handen en weende.

't Is vijf jaar later. En 't is Paschen.

Het kerkje bij een Christelijk Tehuis voor Jongens, is stampvol. Er zijn jongens van allerlei leeftijd en grootte daar, allen met bruine gezichten en zwart haar, in wit-linnen pakken. Ze zingen: „Jezus Christus is ver-rezen!”

In 't kerkje zit ook de vrouw van den zendeling, die directeur van 't Tehuis is, met haar dochtertje naast zich. Marietje is pas vijf jaar. Maar natuurlijk mocht ze mee naar de kerk, vooral vandaag, nu drie jongens ge-doopt zullen worden en hardop zullen zeggen, dat zij den Heere Jezus liefhebben. Al de jongens zijn Marie-tjes vrienden.

Kijk! daar gaat Marietjes vader naar de doopvont en drie jongens staan op. Twee van hen zijn groote, sterke knapen — Marietje kent ze goed: ze hebben haar dik-wijls op hun rug gedragen. Maar de derde is een kleine, zwak-ziende jongen met groote, donkere oogen en een ongewoon ernstig gezicht.

Hoor! Vader doet hun beurt voor beurt een vraag. Nu is 't Stefaan z'n beurt; want zoo heet die derde jon-gen. Waarom gaat moeder nu opeens zacht voor zich-zelf bidden? denkt Marietje. En waarom heeft vader tranen in de oogen? Stefaan ziet er zóó gelukkig uit en toch . . . ook op zijn gezicht ziet ze iets van tranen.

„Stefaan, belooft ge een trouw discipel van Jezus Christus te zijn?”

„Ja — zoo helpe mij God!”

Duidelijk klinkt de heldere stem. En Stefaan wordt gedoopt in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Dan volgt een gebed en daarna gaat vader naar den preekstoel en geeft den tekst op. Ma-

rietje luistert goed, want vader zal er haar zeker naar vragen.

„Die machtig is u voor struikelen te bewaren”.

Maar wat zegt vader nu? „Daar is een klein meisje hier in de kerk. Eens toen ze heel klein was en nog niet goed alleen kon loopen, zat zij op den grond. Aan den anderen kant van de kamer lag haar pop. Die wou ze hebben en ze trok zich op aan een stoel en begon alleen de gevaarlijke reis. Maar na 'n paar stapjes viel ze en op haar huilen kwam haar moedr uit de andere kamer. Zij tilde het kind op, kuste de tranen weg en terwijl zij kindjes beide handjes stevig vasthield, bracht zij haar bij de pop, en weldra zat de kleine meid tevreden op den grond met pop in de armen. — Jongens, morgen gaat ge naar huis voor de vacantie. Ik weet, dat velen uwer trouw aan den Heer willen zijn. Drie uwer hebben 't zoo pas beloofd, dat zij discipelen van Jezus willen wezen. Er zal thuis verzoeking komen; sommigen zullen 't moeilijk hebben. W a t u wacht, weet ik niet, maar d i t weet ik wel: als ge 't alléén probeert, dan zult ge vallen als dat kleine meisje. Maar hulp is nabij. Jezus leeft. Hij is machtig je voor struikelen te behoeden. Grijpt Zijn hand”. — Dit hoorde Marietje en zij begreep er wel wat van — echter niet van wat vader nog meer zei.

Dien avond toen moeder haar goedennacht kuste, vroeg Marietje: „Waarom ging u bidden toen Stefaan gedoopt werd en waarom huilde vader? En waarom houdt u zoo heel veel van Stefaan? En waarom blijft hij altijd hier in de vacantie?”

„Ik zal 't je vertellen”, zei moeder. „Je weet immers van dat broertje, dat naar den hemel ging, eer we jou

kregen?" — „Ja, Paul heette hij", zei Marietje. — „Juist. Nu op 'n Zondagavond vijf jaar geleden, een maand nadat Paul gestorven was lag ik op de sofa en voelde me heel bedroefd. Opeens hoorde ik kuchen op de veranda. Vader was uit en ik zag een inlandsch bediende staan. 't Zweet liep hem van 't gezicht, blijkbaar had hij ver geloopt en hij droeg iets groots in een deken. Hij legde het neer op de veranda-mat, sloeg de deken open en wat denk je dat ik zag? ... 'n Bruine jongen, maar zoo mager en zoo koortsig, dat ik niet anders dacht, of hij zou wel gauw sterven. We legden hem op Paul z'n bed en nadat vader thuis was gekomen en van den bediende de geschiedenis van dien jongen hoorde, besloten wij hem hier te houden. Die jongen was Stefaan; maar toen heette hij anders. Brampé, de man die hem bracht, zei, dat niemand zijn waren naam mocht weten. Hij werd „Baasje" genoemd, en zijn vader hield eens heel veel van hem, maar omdat de jongen den Heere Jezus was gaan liefhebben, had zijn vader hem in een donkere kamer opgesloten en hem laten verhongeren, tot hij heel ziek was. Toen op 'n avond zijn vader de deur niet op slot had gedaan, is het doodzwakke ventje van zijn bed gekropen naar de deur en naar buiten onder een heester. Daar vond Brampé hem en die verstopte hem in zijn eigen kamer en deed net of hij niets wist en ging mee naar den jongen zoeken. Den volgenden nacht droeg hij hem heelemaal naar de stad en daar hoorde hij van deze school en van vader, en toen is die jongen voor ons net als een zoon geworden".

„En heeft zijn vader hem niet gevonden?"

„Nee Marietje. Maar eens kwam Brampé weer en zei, dat Stefaan's moeder stervende was, en aldoor om

„Baasje” riep. Toen is vader met hem er heen gereisd. Maar Stefaan’s vader wou zijn zoon niet binnen laten, en wou niet met hem praten, keek ternauwernood naar hem. Zoo kwamen ze weer terug en Stefaan was heel bedroefd, maar toen heb ik jou bij hem gebracht — je was toen twee jaar — en je sloeg je armpjes om zijn hals en troostte hem.

„Eens hebben we zijn vader nog gezien, ’n jaar geleden. Heel oud was hij geworden en o hij zag er zoo treurig uit. Twee dochters waren getrouwd en twee zusjes, jonger dan Stefaan, waren op ’n kostschool. Maar we hopen en bidden, dat hij ook nog eens van zijn droeven godsdienst zich zal keeren tot Jezus, dien Stefaan liefheeft en dat hij dan zijn zoon weer zal aannemen”.

Marietje’s moeder zweeg. Toen klonk uit de jongenszaal het gezang:

„Zij zal ons niet betrouwen
De keus van ’t smalle pad,
Wij kennen den Getrouwe,
Die ons heeft liefgehad”.

„Amen”, fluisterde moeder. En zij zag, hoe Marietje’s oogen, die zoeven bij ’t luisteren nog zoo helder keken, dicht waren gegaan.